

TRƯỜNG CHI

tranh
truyện
cổ tích
Việt
Nam



nhà nam



NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT



TRƯỜNG CHI



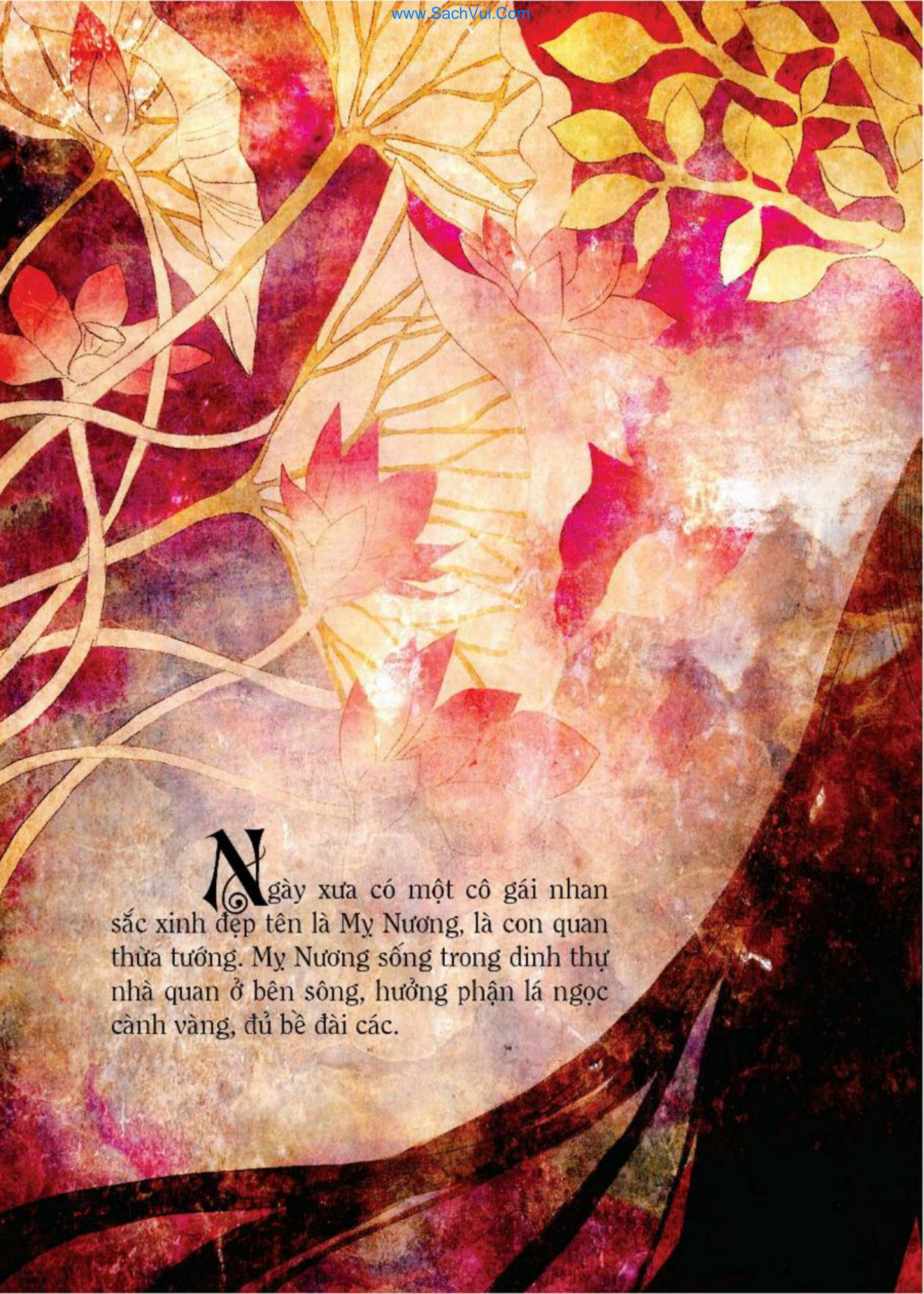
VĂN ỚC kể, BÍCH KHOA vẽ



nhà nam



NHÀ XUẤT BẢN
MỸ THUẬT



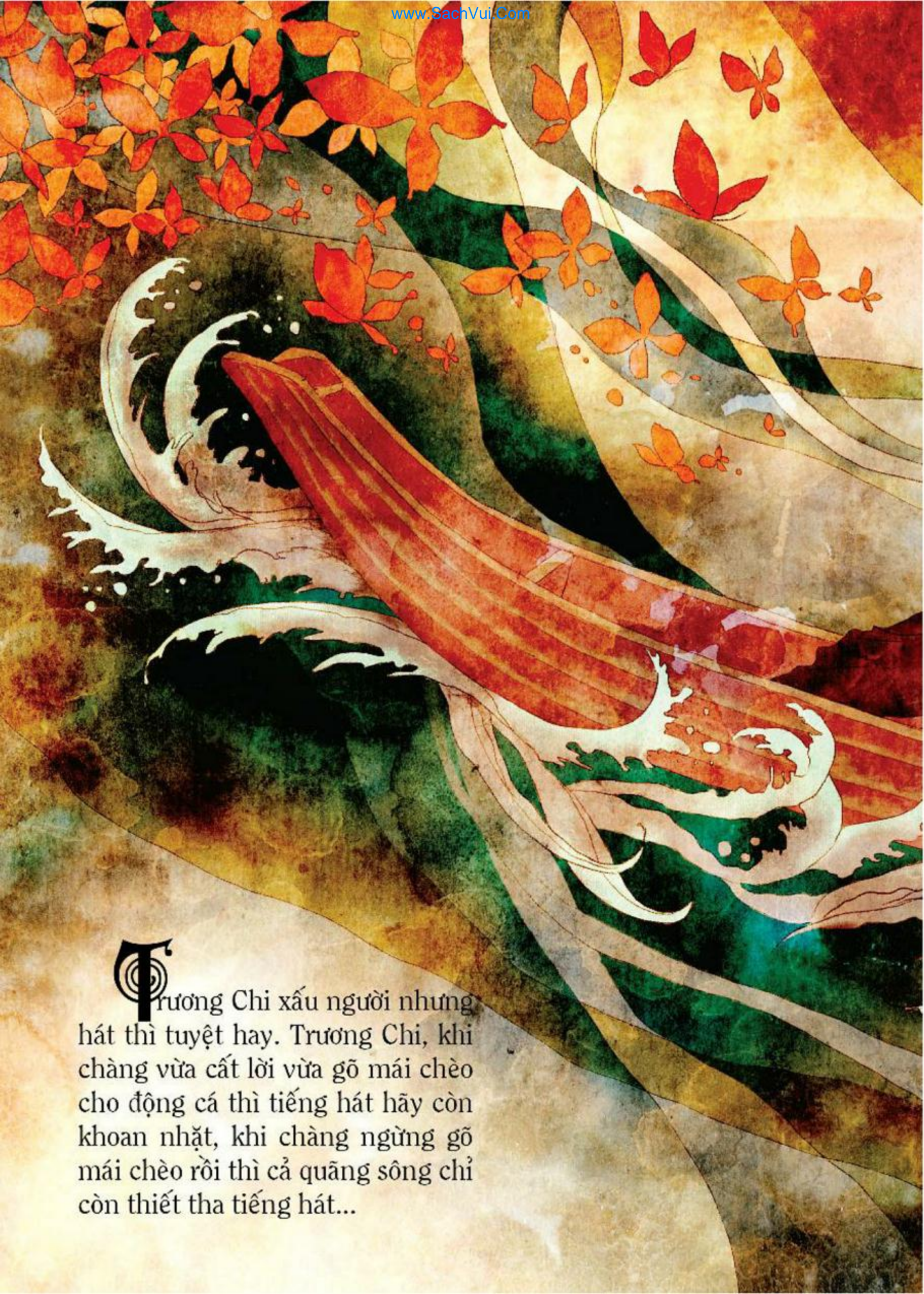
Ngày xưa có một cô gái nhan sắc xinh đẹp tên là Mỹ Nương, là con quan thừa tướng. Mỹ Nương sống trong dinh thự nhà quan ở bên sông, hưởng phận lá ngọc cành vàng, đủ bề đài các.





Bấy giờ có một chàng trai làm nghề chài lưới tên là Trương Chi. Hàng ngày Trương Chi chèo thuyền đến quăng sông đó quăng chài, giăng lưới để kiếm sống.





Trương Chi xấu người nhưng hát thì tuyệt hay. Trương Chi, khi chàng vừa cất lời vừa gõ mái chèo cho động cá thì tiếng hát hây còn khoan nhặt, khi chàng ngừng gõ mái chèo rồi thì cả quăng sông chỉ còn thiết tha tiếng hát...



Trương Chi, khi chàng buông lưới cất lời trên sông vắng đó, chàng chẳng ngờ lời mình vang vọng đến thế, cũng chẳng ngờ những lời ấy lọt hết vào tai nàng My Nương ở lâu sơn bên sông, càng chẳng ngờ nàng quận chúa ấy nghe hát mà thấy lòng xốn xang.

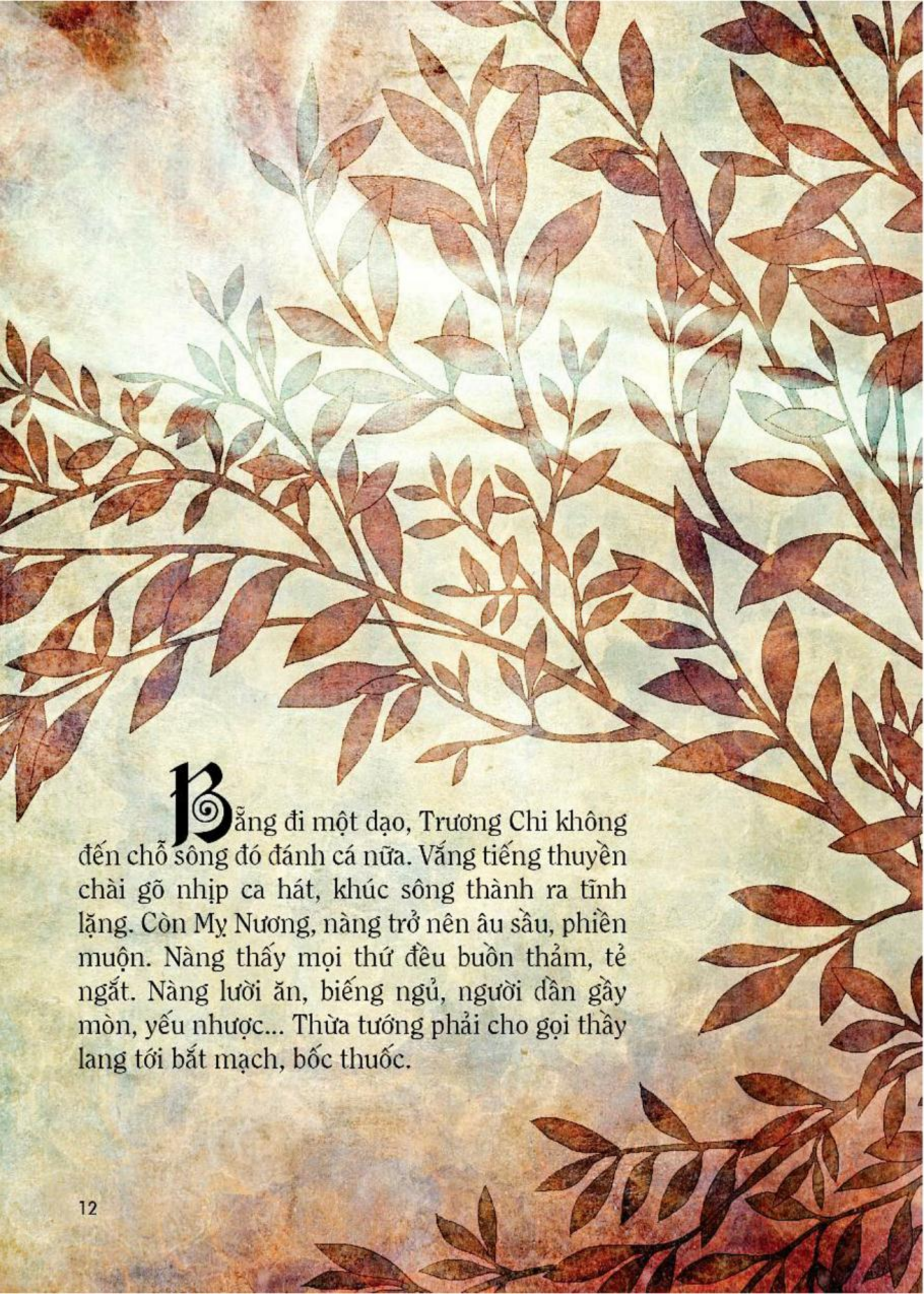




Mỹ Nương bấy lâu sống trong
nhung lụa, quen lời bầm tâu, nghe tiếng hát
Trương Chi thì lạ lắm. Thoạt đầu nàng thảng
thốt, sau dần thành si mê. Mỗi khi nghe
chàng Trương gõ mái chèo hát trên sông thì
Mỹ Nương ngẩn ngơ tư lự, đầu óc thêu dệt ra
đủ loại mộng tưởng.







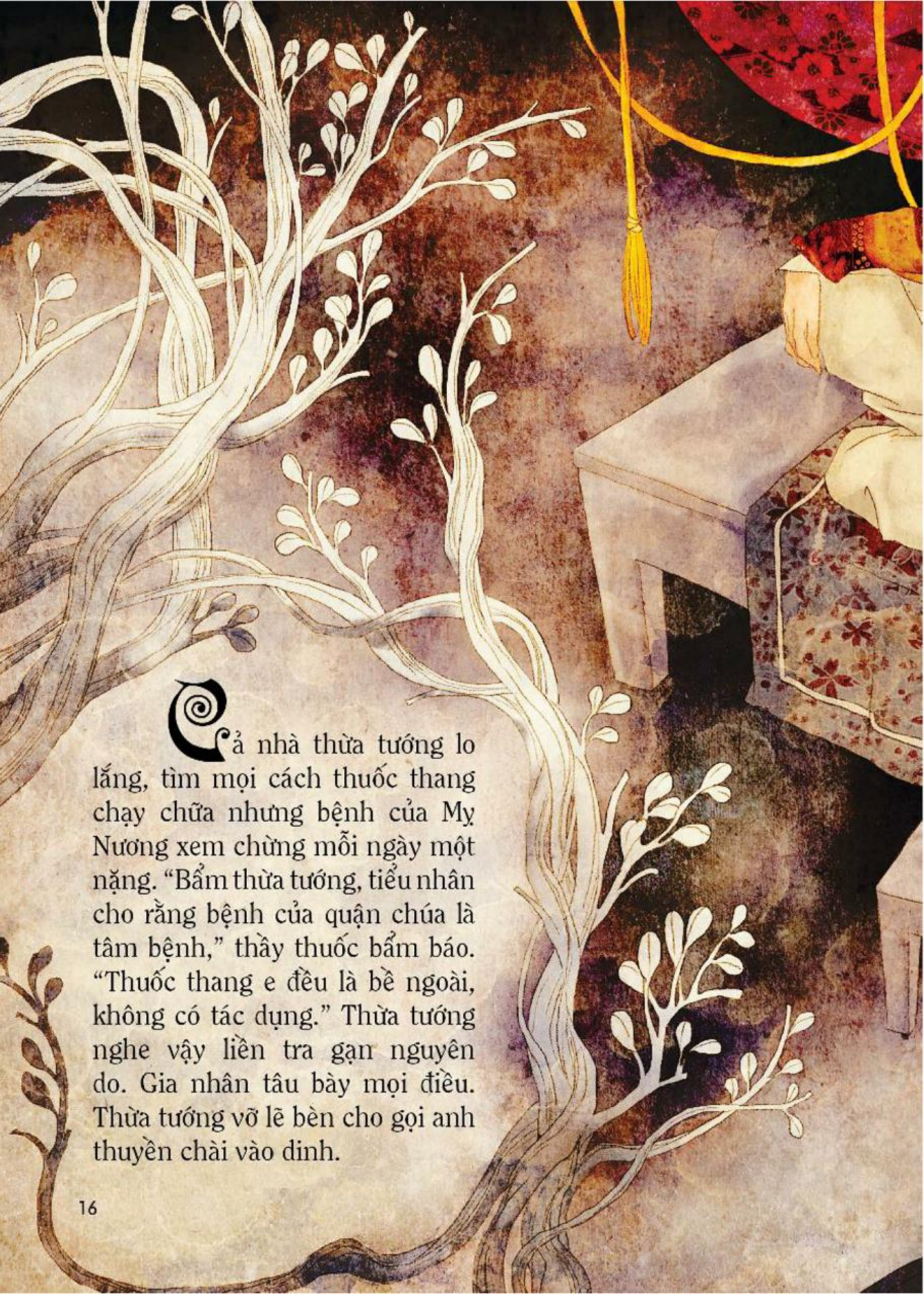
Băng đi một dạo, Trương Chi không đến chỗ sông đó đánh cá nữa. Vẳng tiếng thuyền chài gõ nhịp ca hát, khúc sông thành ra tĩnh lặng. Còn My Nương, nàng trở nên âu sầu, phiền muộn. Nàng thấy mọi thứ đều buồn thảm, tẻ ngắt. Nàng lười ăn, biếng ngủ, người dần gầy mòn, yếu nhược... Thừa tướng phải cho gọi thầy lang tới bắt mạch, bốc thuốc.





Ít lâu sau, Trương Chi quay trở lại khúc sông giảng lối. My Nương như lấy lại được sinh khí, vui vẻ mở cửa sổ, mê mẩn lắng nghe tiếng hát chàng ngư phủ. Cứ như vậy, nàng nghe hát mà đắm ra mê người, lâu dần thành bệnh tương tư, vóc ngọc héo hon, hình dong tiêu tụy.





Ở nhà thừa tướng lo lắng, tìm mọi cách thuốc thang chữa nhưng bệnh của My Nương xem chừng mỗi ngày một nặng. “Bẩm thừa tướng, tiểu nhân cho rằng bệnh của quận chúa là tâm bệnh,” thầy thuốc bẩm báo. “Thuốc thang e đều là bề ngoài, không có tác dụng.” Thừa tướng nghe vậy liền tra gạn nguyên do. Gia nhân tâu bày mọi điều. Thừa tướng vỡ lẽ bèn cho gọi anh thuyên chài vào dinh.

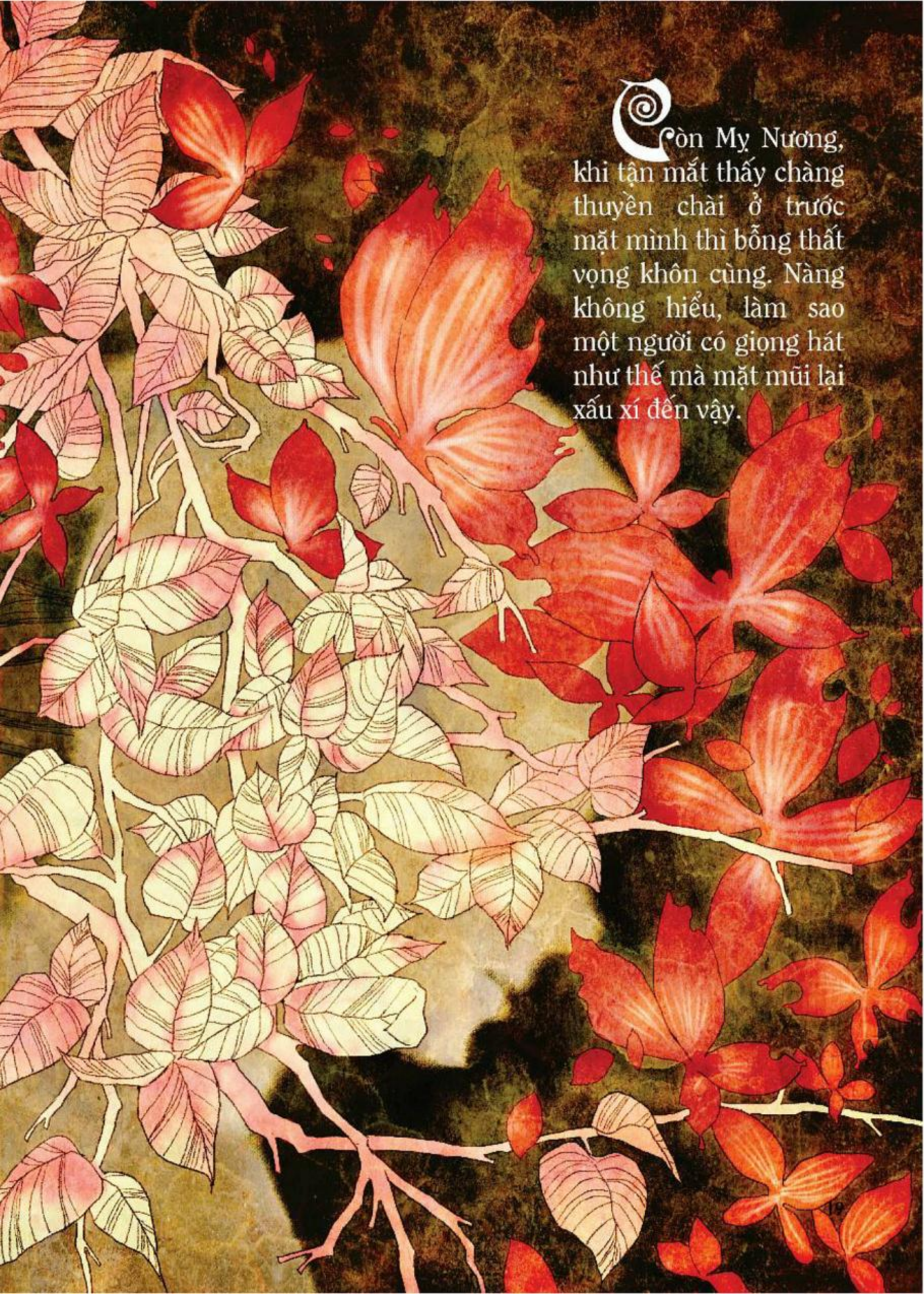


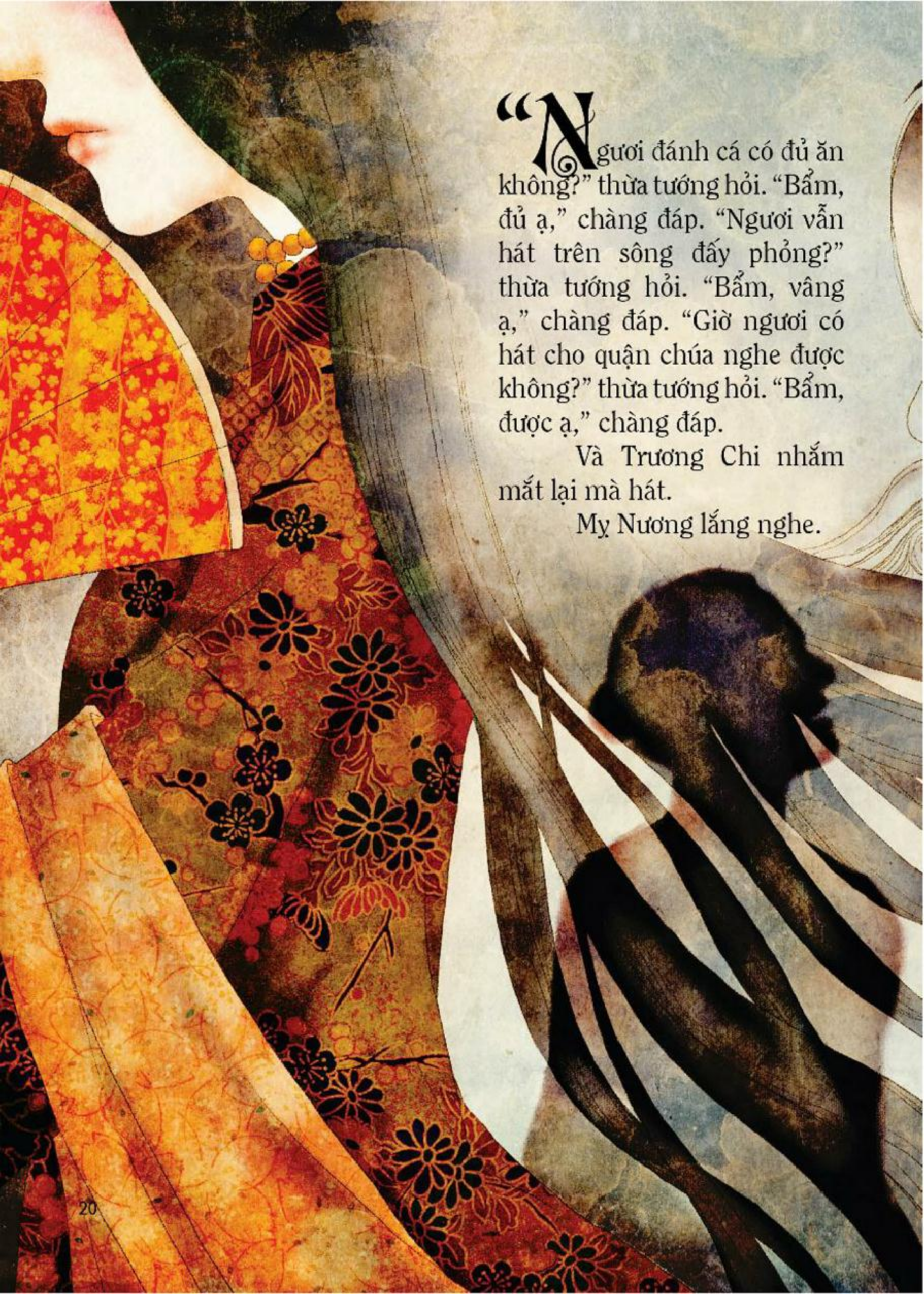


Trương Chi bõ ngỡ
bước thấp bước cao vào
dinh thừa tướng, nhưng
chàng còn ngỡ ngàng
hơn khi mỹ nhân vén
bức rèm châu. Vẻ kiều
my của My Nương khiến
tim chàng thất lại.



Con My Nương,
khi tận mắt thấy chàng
thuyền chài ở trước
mặt mình thì bỗng thất
vọng khôn cùng. Nàng
không hiểu, làm sao
một người có giọng hát
như thế mà mặt mũi lại
xấu xí đến vậy.





“N người đánh cá có đủ ăn không?” thừa tướng hỏi. “Bẩm, đủ ạ,” chàng đáp. “Người vẫn hát trên sông đây phỏng?” thừa tướng hỏi. “Bẩm, vâng ạ,” chàng đáp. “Giờ người có hát cho quận chúa nghe được không?” thừa tướng hỏi. “Bẩm, được ạ,” chàng đáp.

Và Trương Chi nhắm mắt lại mà hát.

My Nương lắng nghe.



“**D**ây, cho người một chút gọi là, cầm lấy,” thừa tướng nói. “Bẩm, thôi ạ,” chàng nói. “Người không nhận ư?” thừa tướng hỏi. “Bẩm, thôi ạ,” chàng nói. “Thôi tùy,” thừa tướng nói. “Người về được rồi.”



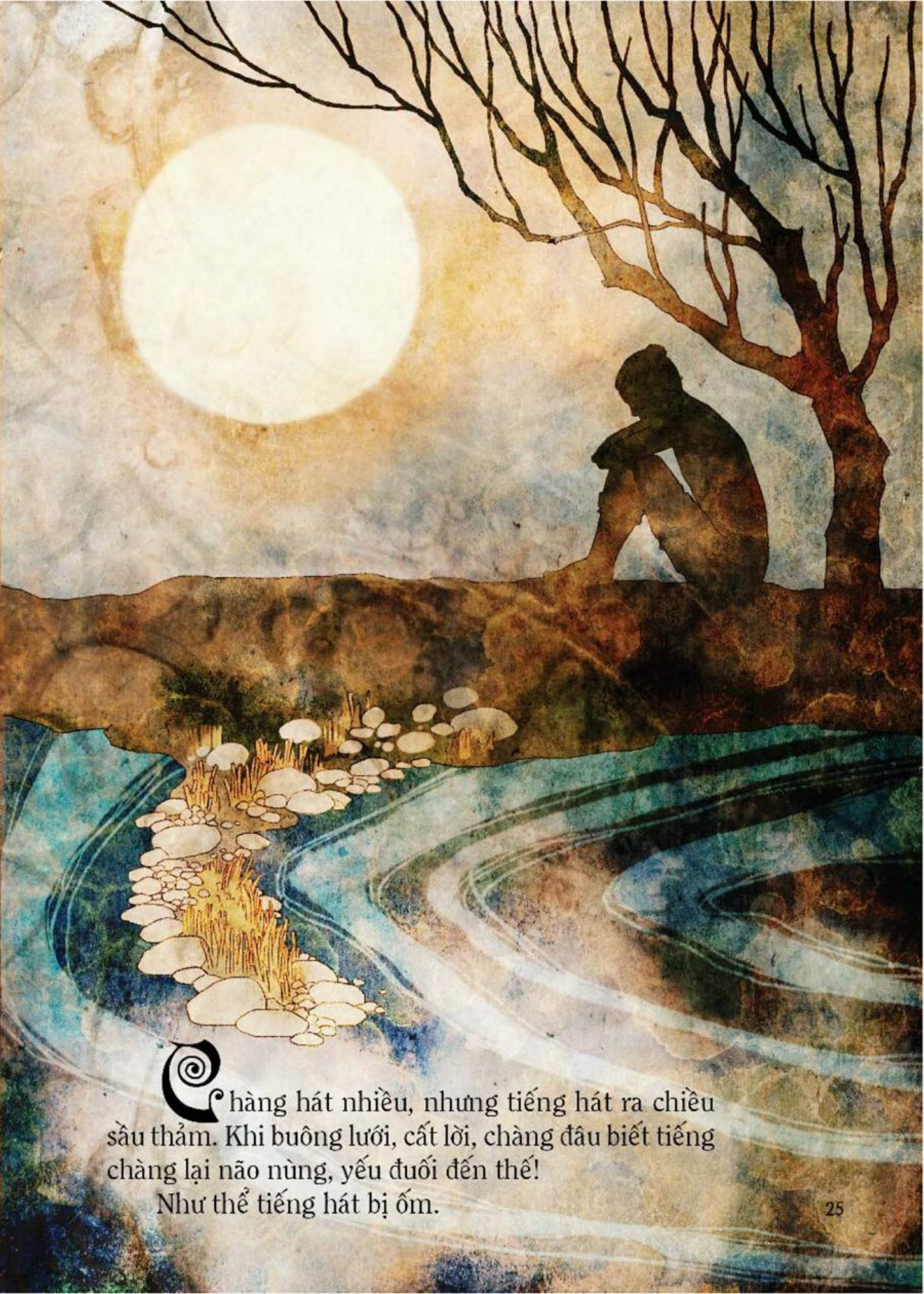
Từ hôm đó Trương Chi vẫn hát trên sông, song My Nương nghe mà không còn thấy động lòng xao xuyến như trước nữa. Nàng quận chúa cũng cảm thấy dường như trong tiếng hát của anh thuyền chài còn có tình ý hướng về phía mình.

Nàng khoẻ dần lên và bệnh tương tư cũng hết.



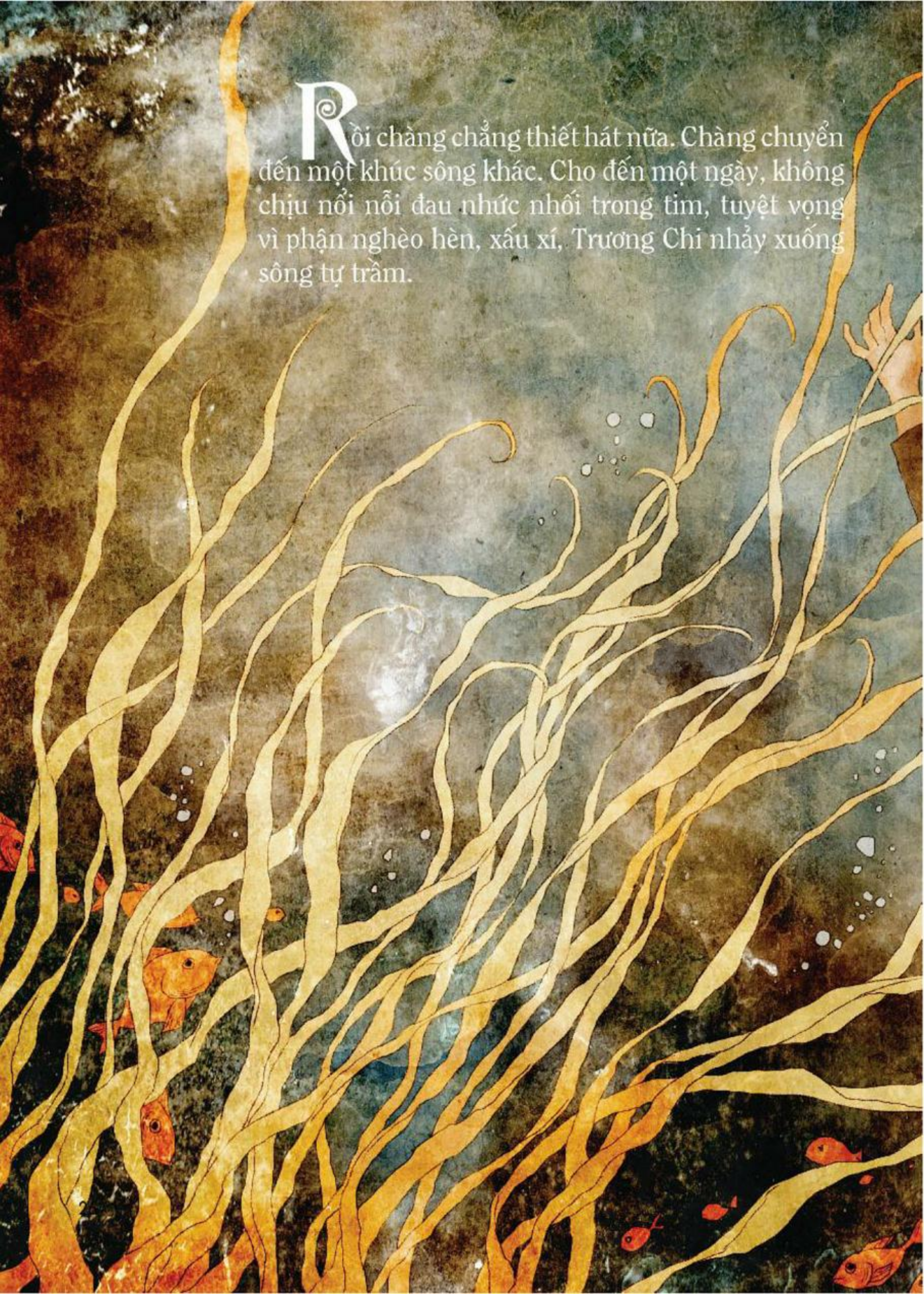


Trớ trêu thay, từ hôm nhìn thấy nàng quận chúa, Trương Chi đã phải lòng nàng. Hình ảnh My Nương nhiều lúc cứ nhức nhối trong tim chàng ngư phủ. Chàng phải nhắm mắt lại cho nguôi dịu.




☪ hàng hát nhiều, nhưng tiếng hát ra chiều
sâu thẳm. Khi buông lưới, cất lời, chàng đâu biết tiếng
chàng lại nã nùng, yếu đuối đến thế!
Như thể tiếng hát bị ồm.

Rồi chàng chẳng thiết hát nữa. Chàng chuyển đến một khúc sông khác. Cho đến một ngày, không chịu nổi nỗi đau nhức nhối trong tim, tuyệt vọng vì phận nghèo hèn, xấu xí, Trương Chi nhảy xuống sông tự trầm.










❧ Các bạn thuyền chài thương xót
vớt xác chàng lên đem đi chôn. Ba năm
sau, khi bốc mộ, người ta thấy một khối
tròn tựa quả cam, trong như pha lê, mới
đem gắn vào con thuyền cũ của chàng.

Sau đó một thời gian, có kẻ nhìn thấy nghi là hay bèn mua biếu thừa tướng. Thừa tướng sai thợ ngọc tiện thành chén uống trà. Lạ thay, khi rót nước vào chén, tưởng như có dáng một người thuyền chài ở bên trong.





Mỹ Nương bèn lấy chén ra xem. Khi nàng rót nước vào liền thấy trong lòng chén hình bóng chàng ngư phủ xưa hiện ra cùng tiếng hát như còn văng vẳng. Nàng nhớ chuyện cũ, òa khóc. Nước mắt rơi lã chã xuống chén ngọc.

Ngay lập tức cái chén tan ra thành nước.

TRƯƠNG CHI

Bản quyền © Công ty cổ phần Văn hóa và Truyền thông Nhã Nam, 2010.



NHÀ XUẤT BẢN MỸ THUẬT

44B Hàm Long, Hoàn Kiếm, Hà Nội

ĐT: 04 38225473 - 04 39436126; Fax: 04 39436133

Chịu trách nhiệm xuất bản

CỔ THANH ĐAM

Biên tập: Minh Châu

Trình bày: Đỗ Hữu Chí

In 5.000 cuốn, khổ 15 x 21cm tại Công ty CP In Truyền thông Việt Nam. Căn cứ trên số đăng ký kế hoạch xuất bản: 314-2010/CXB/03-24/MT và quyết định xuất bản số 168/QĐ-MT của Nhà xuất bản Mỹ Thuật ngày 4.5.2010.

In xong và nộp lưu chiểu năm 2010.

Liên kết xuất bản và phát hành:

Công ty Văn hóa & Truyền thông Nhã Nam

1B/IF1, Thái Thịnh, Đống Đa, Hà Nội

Điện thoại: 04.35146875 - Fax: 04.35146965

Website: www.nhanam.vn

Email: nhanambook@vnn.vn

Chi nhánh tại TP Hồ Chí Minh

Nhà 015 Lô B chung cư 43 Hồ Văn Huê,

Phường 9, Quận Phú Nhuận, TP Hồ Chí Minh

Điện thoại: 08 38479853 - Fax: 08 38443034

Email: nhanamhcm@hcm.fpt.vn

